

Nr 171

Av herr Nordqvist, med förslag till förordning angående ändring av 3 § förordningen den 30 november 1951 (nr 763) angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst.

Vid skifferoljeverket i Närkes Kvarntorp förbrännes en del av skiffren i ugnar — efter den s. k. ugnsmetoden. Rökgaserna från förbränningen föres bort genom två ca 100 m höga skorstenar. Rökasmängderna från var och en av dessa uppgår till ca 500 000 m³ per timme med en svaveldioxidkoncentration av 0,8 volymprocent, motsvarande sammanlagt ca 200 ton per dygn.

Redan kort tid efter det skifferoljeverket år 1942 tagits i drift visade det sig, att de vid ugnsmetoden alstrade rökgaserna med deras föroreningar förorsakade betydande skadeverkningar i omgivningarna. I första hand observerades skador på vegetationen, men senare visade sig även en betydande ökning av korrosionen på järn och andra metaller. Som luftförorening räknas i detta fall svaveldioxid, svavelväte, merkaptaner och stoft. Ett studium av rökens utbredning har visat att halten av föroreningar är ringa vid marken närmast en skorsten. Föroreningarna uppnår sitt maximum på ett avstånd, som är ungefär den tiudubbla skorstenshöjden.

Sedan statsmakterna beslutat, att skifferoljeverket skulle drivas även under fredstid som ett normalt långtidsföretag, igångsattes grundliga undersökningar av skadeverkningarna, och enhetliga normer för deras värdering upprättades. Sålunda undersökte under åren 1948—1953 statens skogsforskningsinstitut skador på skog, statens växtskyddsanstalt skador på trädgårdar, statens provningsanstalt samt statens maskinprovningar korrosionsskador samt agronom Olle Johansson i samråd med professor Gunnar Torstenson vid kungl. lantbrukshögskolan skador på gröda. På basis av dessa grundläggande undersökningar utarbetades erforderliga värderingsmetoder. Överenskommelse har också träffats mellan berörda parter om värderingsmetoderna inom de olika områdena. På grundval av dessa har skadeersättningar utgått till vederbörande intressenter.

De för bygden väsentliga skadorna är skador på skog samt skador på byggnader, stängsel, ledningar och lantbruksmaskiner, bl. a. genom ökad förrostning. På trädgårdar och grödor är skadorna av mindre omfattning och de sanitära olägenheterna är endast i begränsad omfattning av den karaktär och svårighetsgrad att de föranleder ersättningskyldighet.

De undersökningar som måste ligga till grund för beräkning av skador-
nas omfattning är ytterst tidsödande. På grund härav har det ansetts med-
föra alltför stor omgång och innebära alltför stora olägenheter att varje
år fastställa skadeersättningsbeloppen. Vederbörande intressenter har så-
lunda tillgodoförts ersättning med 3 å 4 års mellanrum, i vissa fall med
relativt betydande belopp. Ehuru ersättningen uppenbarligen omfattat
flera års inkomst, har den icke ansetts falla under bestämmelserna i 1951
års förordning angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumule-
rad inkomst. Enligt min mening talar samma skäl som legat till grund för
nämnda lagstiftning för att en uppdelning av intäkten skulle få ske även
i de fall som här avses.

Jag hemställer därför,

att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

*förordning angående ändring av 3 § förordningen den 30 no-
vember 1951 (nr 763) angående beräkning av statlig in-
komstskatt för ackumulerad inkomst.*

Härigenom förordnas att 3 § förordningen den 30 novem-
ber 1951 (nr 763) angående beräkning av statlig inkomst-
skatt för ackumulerad inkomst skall erhålla följande änd-
rade lydelse.

3 §.

Vad i — — — inkomst, gälla endast:
intäkt av — — — av marken;
intäkt, som — — — mot engångsersättning;
intäkt, som utgör ersättning för skada å jordbruksfastig-
het med tillhörande byggnader, maskiner och inventarier;
intäkt, som — — — förhanden; samt
intäkt, i — — — av jordbruksdriften.
I fråga — — — upptagna värde.
Beträffande till — — — lös egendom.
(Se vidare anvisningarna.)

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1958.

Stockholm den 24 januari 1957

Helmer Nordqvist
